

Profesor Jan Pielok (1936–2021)

Dobry organizator, który zawsze potrafił skupić zespół wokół realizacji kolejnych zagadnień naukowo-badawczych. Racjonalizator w zakresie metod kierowania eksploatacją górniczą. Aktywność zawodowa szła u prof. Jana Pieloka w parze z dużym poczuciem humoru, pomocą w rozwoju naukowym współpracowników oraz życzliwością dla studentów.

Przybył do Krakowa z północy – urodził się w Gdyni 12 czerwca 1936 r. Nie od razu zresztą osiadł w królewskim grodzie: ukończył liceum w Chorzowie oraz Technikum Miernictwa Górniczego w Bytomiu, równocześnie od 1953 r. pracując w KWK „Chorzów” m.in. jako technik mierniczy i ratownik górniczy. Podjęcie w 1960 r. studiów na Wydziale Geodezji Górniczej AGH było naturalną konsekwencją dotychczasowego życia zawodowego. Nabyte doświadczenie praktyczne oraz wysoka inteligencja predestynowały Jana Pieloka do osiągania sukcesów w nauce, a także do działalności w studenckim ruchu naukowym – już wówczas razem z nierozłączną towarzyszką życia Wiesią.

Po ukończeniu w 1965 r. studiów oczywiste było poświęcenie się pracy naukowej na macierzystym Wydziale. W 1974 r. obronił tu pracę doktorską napisaną pod kierunkiem prof. Zygmunta Kowalczyka („Określenie zmienności współczynnika czasu dla opisu kształtowania się nieek nad eksploatowanym pokładem”), a w 1987 r. otrzymał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych na

Z okazji otrzymania tytułu profesora nauk technicznych Jan Pielok (z prawej) odbiera gratulacje od prof. Józefa Belucha

podstawie rozprawy habilitacyjnej zatytułowanej „Przebieg osiadania powierzchni w czasie, przy komorowo-filarowej eksploatacji złóż soli”. W 1991 r. otrzymał stanowisko profesora nadzwyczajnego oraz kierownika Zakładu Geodezji Górniczej. W maju 1999 r. uzyskał tytuł profesora.

Kierownikiem Zakładu i Katedry Geodezji Górniczej był przez 14 lat – do września 2005 r. Z tego okresu pamiętamy prof. Pieloka najlepiej. Dobry organizator, zawsze dokładnie egzekwował przydzielone współpracownikom zadania, potrafił skupić zespół wokół

realizacji kolejnych zagadnień naukowo-badawczych. Wiele uwagi poświęcał też poziomowi dydaktyki prowadzonej przez Zakład; równocześnie podejmował się opieki nad studentami, pomagał organizować studenckie obozy naukowe (w tym wyprawę „Bari” do Maroka, podczas której wykonano fotogrametryczną inwentaryzację medresy Al Attarin w Fezie).

Owocem działalności dydaktycznej są książki i podręczniki, których był autorem lub współautorem (przykładem niech będzie podręcznik „Geodezja górnicza” z 2010 r. pod jego redakcją). Jako autor stu kilkudziesięciu publikacji naukowych (z zakresu

badan deformacji górotworu i powierzchni terenu górniczego, wpływów eksploatacji górniczej na powierzchnię i górotwór oraz ich prognozowania, informatyki w geodezji górniczej) uzyskał uznanie międzynarodowe wśród społeczności geodetów górniczych na świecie. Szczególnie ciepło wspominamy organizowane przez Profesora zbiorowe wyjazdy pracowników i studentów do Niemiec, Austrii, Szwajcarii czy Czechosłowacji, połączone z zapoznawaniem się z pracą i osiągnięciami innych ośrodków naukowych, a także z praktyczną działalnością zakładów górniczych za granicą.

Podejmował współpracę z takimi ośrodkami zagranicznymi, jak University of Fredericton (Nowy Brunzwik, Kanada), TU Bergakademie Freiberg (Niemcy), RWTH Aachen (Niemcy), TU Clausthal – Zellerfeld (Niemcy), Deutsche Montan Technologie Bochum (Niemcy), TU Zonguldak (Turcja), Montanuniversität Leoben (Austria), TU Košice (Słowacja) czy VSB Ostrava (Czechy). Został współautorem wydanej w Niemczech monografii będącej obowiązkowym podręcznikiem dla studentów miernictwa górniczego w TU Bergakademie Freiberg (*Analyse und Prognose von Boden- und Gesteinsbewegungen im Flözbergbau*, 1987).

Intensywnie współpracował również z przemysłem. Ma na koncie (samodzielnie lub w zespołach) blisko 40 pomysłów racjonalizatorskich i kilka patentów w zakresie metod kierowania eksploatacją górnictwem w aspekcie minimalizacji jej wpływu na powierzchnię i obiekty górotworu.

Z wizytą w kopalni Erzberg (Austria). Stoją od lewej: profesorowie z AGH Jerzy Chwastek, Jan Pielok, Zygmunt Niedojadło, Jadwiga Maciaszek, Józef T. Wędzony

Angażował się w działalność Międzynarodowego Stowarzyszenia Miernictwa Górniczego (ISM – International Society of Mine Surveying), będąc przez wiele lat przewodniczącym IV Komisji ISM (ds. Szkód Górniczych), członkiem Prezydium oraz III Komisji Stowarzyszenia. Równocześnie sprawował wiele funkcji w kraju – był członkiem licznych komisji

naukowych i zawodowych, co zawdzięczał swemu autorytetowi naukowemu i znakomitej znajomości problematyki geodezji górniczej i deformacji górniczych. Członek Komitetu Geodezji PAN (Sekcji Geodezji Przemysłowej) oraz Komitetu Górnictwa PAN. Wyróżniony wieloma odznaczeniami państwowymi, resortowymi i lokalnymi, na które zasłużył swą pracą.

Pomimo tak wielkiego zaangażowania w pracę naukową i dydaktyczną znajdował czas na oryginalne hobby – kolekcjonowanie dziadków do orzechów z całego świata. Nawet w uprawianiu tego hobby przejawiał podejście naukowe – wydając opracowaną przez siebie książkę poświęconą przedmiotowi swego dodatkowego zainteresowania.

Szeroka aktywność naukowa i organizacyjna szła u prof. Jan Pieloka w parze z dużym poczuciem humoru, pomocą w rozwoju naukowym współpracowników oraz życzliwością dla studentów. Długo wspominać będziemy wydziałowe uroczystości barbórkowe, na których sypał anegdotami i dowcipami, często wygłaszanymi – jak przystało w święto górnicze – w dialekcie śląskim. I takiego także będziemy Go pamiętać.

W 2006 r. przeszedł na emeryturę. Zmarł po długiej i ciężkiej chorobie 9 listopada 2021 r. w Krakowie. Pozostanie po Nim wdzięczna pamięć licznych mierniczych górniczych – byłych studentów Profesora, zebrane w książkach i publikacjach Jego doświadczenie i pomysły naukowe, a także nasze wspomnienia o wspólnie przeżytych i przepracowanych latach.

Prof. Jacek Szewczyk

Prof. Jan Pielok odznaczany honorową szpadą górniczą (pokaz ceremonii)